

USTAWA
z dnia
o dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych
podmiotów publicznych

Art. 1.

Ustawa określa:

- 1) wymagania dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych;
- 2) sposób i tryb wnoszenia żądań o udostępnienie cyfrowo strony internetowej lub aplikacji mobilnej albo ich elementów;
- 3) sposób monitorowania dostępności cyfrowej stron internetowych lub aplikacji mobilnych oraz zasad prowadzenia sprawozdawczości w zakresie dostępności cyfrowej.

Art. 2.

Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) aplikacja mobilna – oprogramowanie zaprojektowane do użytku na przenośnych urządzeniach elektronicznych, pozwalających na przetwarzanie, odbieranie oraz wysyłanie danych bez konieczności utrzymywania przewodowego połączenia z siecią Internet;
- 2) ekstranet – niepubliczną sieć telekomunikacyjną, do której dostęp może być uzyskiwany z punktów dostępu usytuowanych w więcej niż jednej strukturze organizacyjnej lub organizacji;
- 3) elementy strony internetowej lub aplikacji mobilnej – tekst, grafikę, wykresy, mapy, multimedia, pliki oraz narzędzia do interaktywnego przesyłania danych;
- 4) funkcjonalność – właściwość umożliwiającą użytkownikowi strony internetowej lub aplikacji mobilnej skorzystanie ze wszystkich oferowanych przez nie funkcji;
- 5) internetowa usługa mapowania – usługę polegającą na prezentacji wybranego zjawiska na mapie internetowej;
- 6) intranet - niepubliczną sieć telekomunikacyjną, do której dostęp może być uzyskiwany z punktów dostępu usytuowanych w jednej strukturze organizacyjnej lub organizacji;
- 7) mapa internetowa – interaktywny widok prezentujący na stronie internetowej lub w aplikacji mobilnej graficzny obraz powierzchni Ziemi lub jej części;
- 8) multimedia – wideo, audio, lub audiowideo, w tym transmisje na żywo, które mogą być prezentowane na stronach internetowych lub w aplikacjach mobilnych;
- 9) narzędzia wspierające – oprogramowanie komputerowe lub urządzenia elektroniczne, za pomocą których osoby niepełnosprawne, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 511, 2494 i 1000), korzystają z informacji udostępnionych w postaci elektronicznej. Narzędzia te obejmują czytniki ekranu, programy powiększające obraz, programy zmieniające układ kolorów, linijki brajlowskie oraz programy i dodatki do programów ułatwiających dostęp do informacji ich rozpoznanie oraz umożliwienie interaktywnego przesyłania danych;
- 10) nawigacja – zespół funkcji obejmujących menu oraz odnośniki do elementów strony internetowej lub aplikacji mobilnej, takich jak nagłówki, listy lub tabele, pozwalających

użytkownikowi na przemieszczanie się pomiędzy elementami strony internetowej lub aplikacji mobilnej;

- 11) postrzegalność – właściwość umożliwiającą odbiór strony internetowej lub aplikacji mobilnej przez użytkownika za pomocą zmysłów;
- 12) rzetelność – właściwość umożliwiającą stronie internetowej lub aplikacji mobilnej współpracę z możliwie największą liczbą narzędzi wspierających;
- 13) strona internetowa – zbiór uporządkowanych logicznie, połączonych ze sobą poprzez nawigację oraz odnośniki elementów, prezentowanych za pomocą przeglądarki internetowej pod jednolitym adresem elektronicznym.

Art. 3.

1. Dostępność cyfrowa stron internetowych lub aplikacji mobilnych polega na zapewnieniu ich postrzegalności, funkcjonalności, zrozumiałości i rzetelności.
2. Podmioty publiczne, o których mowa w art. 4, zapewniają dostępność cyfrową, przez spełnienie przez strony internetowe lub aplikacje mobilne wymagań Web Content Accessibility Guidelines (WCAG 2.0), z uwzględnieniem poziomu AA, określonych w załączniku do ustawy.
3. W przypadku, gdy podmiot publiczny udostępnia informacje na stronie internetowej lub w aplikacji mobilnej, innej niż strona internetowa lub aplikacja mobilna podmiotu publicznego, podmiot ten jest obowiązany do publikacji tych samych informacji na stronie internetowej lub w aplikacji mobilnej podmiotu publicznego.

Art. 4.

Przepisy ustawy mają zastosowanie do:

- 1) jednostek sektora finansów publicznych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2077),
- 2) innych niż określone w pkt 1 państwowych jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej,
- 3) innych niż określone w pkt 1 osób prawnych, utworzonych w szczególnym celu zaspokajania potrzeb o charakterze powszechnym, niemających charakteru przemysłowego ani handlowego, jeżeli podmioty, o których mowa w tym przepisie oraz w pkt 1 i 2, pojedynczo lub wspólnie, bezpośrednio albo pośrednio przez inny podmiot:
 - a) finansują je w ponad 50% lub
 - b) posiadają ponad połowę udziałów albo akcji, lub
 - c) sprawują nadzór nad organem zarządzającym, lub
 - d) mają prawo do powoływania ponad połowy składu organu nadzorczego lub zarządzającego,
 - e) związków podmiotów, o których mowa w pkt 1-3

- posiadających strony internetowe lub aplikacje mobilne, lub zarządzających elementami stron internetowych lub aplikacji mobilnych, zamieszczonymi w środowisku umożliwiającym zapewnienie dostępności cyfrowej treści, zwanych dalej „podmiotami publicznymi”.

Art. 5.

1. Ustawy nie stosuje się do stron internetowych i aplikacji mobilnych:
 - 1) dostawców usług medialnych, o których mowa w art. 1 a ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2017 r. poz. 1414 i 2111 oraz z 2018 r. poz. 650 i 915);

- 2) organizacji pozarządowych określonych w art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. 2018 r. poz. 450 i 650), chyba że realizują one zadania publiczne wymienione w art. 4 ust 1 pkt 7 tej ustawy.
2. Ustawy nie stosuje się do następujących elementów stron internetowych i aplikacji mobilnych:
- 1) multimediiów nadawanych na żywo, oraz multimediiów opublikowanych przed dniem 23 września 2020 r.;
 - 2) plików utworzonych w edytorach tekstu, programach przeznaczonych do tworzenia prezentacji lub arkuszach kalkulacyjnych, przed dniem 23 września 2018 r., chyba że ich zawartość jest niezbędna do realizacji bieżących zadań podmiotu publicznego;
 - 3) plików utworzonych za pomocą oprogramowania, w którym nie jest możliwe zapewnienie dostępności cyfrowej;
 - 4) map internetowych oraz internetowych usług mapowania, z wyjątkiem map internetowych przeznaczonych do zastosowań nawigacyjnych, w których informacje zawierające dane teleadresowe lub położenie geograficzne, powinny zostać udostępnione w sposób dostępny cyfrowo;
 - 5) treści, które nie są finansowane, tworzone lub nie znajdują się pod kontrolą podmiotu publicznego;
 - 6) prezentowanych w intranetach i ekstranetach, utworzonych przed dniem 23 września 2019 r. i niepoddawanych od tego czasu przebudowom i zmianom, polegającym w szczególności na zmianie wyglądu lub struktury prezentowanych informacji, albo zmianie sposobu publikowania informacji;
 - 7) reprodukcji dzieł sztuki i zabytków w rozumieniu ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2017 r. poz. 2187, 1086, 1595 oraz z 2018 r. poz. 10) oraz materiałów archiwalnych w rozumieniu ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217), których nie można przedstawić w sposób dostępny cyfrowo, gdyż:
 - a) utworzenie dostępnej cyfrowo reprodukcji wiązałoby się z utratą autentyczności powielanego elementu,
 - b) nie jest możliwe zautomatyzowane wykonanie reprodukcji dostępnej cyfrowo z przyczyn technicznych albo koszty wykonania takiej reprodukcji są zbyt wysokie;
 - 8) niewykorzystywanych do realizacji zadań podmiotu publicznego oraz nie uaktualnianych lub niepoddawanych przebudowom i zmianom, polegającym w szczególności na zmianie wyglądu lub struktury prezentowanych informacji albo na zmianie sposobu publikowania informacji, po dniu 23 września 2019 r.

Art. 6.

1. Podmioty publiczne obowiązane są do sporządzania i publikowania na stronie internetowej oraz w aplikacji mobilnej, w sposób dostępny cyfrowo, deklaracji dostępności.
2. Podmiot publiczny publikuje deklarację dostępności aplikacji mobilnej również na swojej stronie internetowej.
3. Deklaracja dostępności zawiera w szczególności:
 - 1) datę utworzenia i modyfikacji;
 - 2) informację o poziomie dostępności cyfrowej strony internetowej lub aplikacji mobilnej określonym jako:
 - a) pełna dostępność cyfrowa,
 - b) częściowa dostępność cyfrowa,

- c) brak dostępności cyfrowej;
 - 3) wskazanie elementów strony internetowej lub aplikacji mobilnej niedostępnych cyfrowo, wraz z informacją o przyczynie niedostępności, oraz wskazaniem alternatywnych metod dostępu, o których mowa w art. 7 ust. 2 i 3;
 - 4) dane teleadresowe podmiotu publicznego wraz ze wskazaniem osoby do kontaktu w sprawach dostępności cyfrowej w podmiocie publicznym;
 - 5) informacje na temat użycia skrótów klawiszowych służących przemieszczaniu się po elementach strony internetowej i uruchamianiu dostępnych na niej funkcji, lub informację o braku możliwości użycia skrótów klawiszowych;
 - 6) informacje dotyczące niespójności w sposobie nawigacji po stronie internetowej lub w aplikacji mobilnej, lub ich braku;
 - 7) pouczenie o możliwości złożenia skargi w przypadku, o którym mowa w art. 13 ust. 8, wraz ze wskazaniem organów odpowiedzialnych za jej rozpatrzenie;
 - 8) informacje o dostępności architektonicznej budynku będącego siedzibą podmiotu publicznego dla osób niepełnosprawnych.
4. W przypadku o którym mowa w ust. 2 deklaracja dostępności powinna dodatkowo zawierać adres elektroniczny, pod którym możliwe jest pobranie i zainstalowanie aplikacji mobilnej.
5. Minister właściwy do spraw informatyzacji udostępnia na stronie Biuletynu Informacji Publicznej, wymagania organizacyjne i techniczne dotyczące publikacji deklaracji dostępności oraz wzór dokumentu elektronicznego, służącego do publikacji jej treści, uwzględniając konieczność zapewnienia możliwości zautomatyzowanego gromadzenia deklaracji dostępności na potrzeby monitorowania zgodności stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych, zgodnie z wymaganiami określonymi w ust. 3.
6. We wzorze dokumentu elektronicznego, o którym mowa w ust. 5, określa się:
- 1) strukturę dokumentu elektronicznego;
 - 2) sposób wizualizacji dokumentu elektronicznego.

Art. 7.

- 1. W przypadku gdy podmiot publiczny nie jest w stanie zapewnić dostępności cyfrowej stron internetowych lub aplikacji mobilnych lub ich elementów obowiązany jest zapewnić alternatywne sposoby dostępu do tych informacji.
- 2. Alternatywne sposoby dostępu do informacji polegają na przedstawieniu niedostępnej cyfrowo informacji w innej, dostępnej cyfrowo formie, opublikowanej na stronie internetowej lub w aplikacji mobilnej podmiotu publicznego.
- 3. W przypadku braku możliwości, o której mowa w ust. 2, alternatywne sposoby dostępu do informacji mogą polegać również na udostępnieniu możliwości kontaktu telefonicznego, korespondencyjnego lub za pomocą środków komunikacji elektronicznej, o których mowa w ustawie z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2017 r. poz. 1219 oraz z 2018 r. poz. 650), z podmiotem publicznym.

Art. 8.

- 1. Podmiot publiczny może odstąpić od spełniania obowiązku, o którym mowa w art. 3, jeżeli:
 - 1) zatrudnia średniorocznie nie więcej niż 30 osób na podstawie stosunku pracy, lub
 - 2) zapewnienie dostępności cyfrowej strony internetowej lub aplikacji mobilnej wiązałoby się z poniesieniem nadmiernych kosztów.
- 2. Odstępstwo od obowiązku, o którym mowa w ust. 1 nie dotyczy podmiotów publicznych, których celem statutowym jest prowadzenie działalności na rzecz osób niepełnosprawnych.
- 3. Odstępstwu od obowiązku, o którym mowa w ust. 1, nie podlegają następujące elementy strony internetowej lub aplikacji mobilnej:

- 1) dane teleadresowe podmiotu publicznego, w tym odnośnik do Biuletynu Informacji Publicznej;
 - 2) narzędzia służące do kontaktu z podmiotem publicznym;
 - 3) nawigacja;
 - 4) deklaracja dostępności o której mowa w art. 6;
 - 5) informacje dotyczące sytuacji kryzysowej, w rozumieniu ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 209 i 1566 oraz z 2018 r. poz. 1156 i 1118) oraz inne informacje związane z bezpieczeństwem publicznym publikowane przez podmiot publiczny;
 - 6) dokumenty urzędowe oraz wzory umów lub inne wzory dokumentów przeznaczonych do zaciągania zobowiązań cywilnoprawnych.
4. Jednostki organizacyjne samorządu terytorialnego będące jednostkami sektora finansów publicznych oraz gminne osoby prawne, o których mowa w art. 4 ust. 3 mogą zapewnić dostępność cyfrową elementów stron internetowych lub aplikacji mobilnych określonych w ust. 3, przez ich umieszczenie na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej jednostki samorządu terytorialnego.
5. Odstępstwo od obowiązku, o którym mowa w ust. 1, nie podlega także strona podmiotowa Biuletynu Informacji Publicznej.
6. Skorzystanie z odstępstwa od obowiązku, o którym mowa w ust. 1, poprzedzone jest przeprowadzeniem przez podmiot publiczny oceny zapewnienia dostępności cyfrowej strony internetowej lub aplikacji mobilnej obejmującej:
- 1) analizę szacowanych kosztów niezbędnych do zapewnienia dostępności cyfrowej;
 - 2) analizę zwiększenia dostępności cyfrowej strony internetowej lub aplikacji mobilnej podmiotu publicznego, uzupełnione o informację w jakim stopniu informacja ta może dotyczyć osób niepełnosprawnych;
 - 3) liczbę użytkowników korzystających z danej strony internetowej lub aplikacji mobilnej;
 - 4) okres aktualności niedostępnej cyfrowo treści;
 - 5) okres funkcjonowania danej strony internetowej lub aplikacji mobilnej wraz z częstotliwością publikacji w nich nowych treści.
7. Ocenę, o której mowa w ust. 6 dołącza się do deklaracji dostępności, o której mowa w art. 6.

Art. 9.

Minister właściwy do spraw informatyzacji:

- 1) monitoruje zapewnienie dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych;
- 2) sporządza i przekazuje Komisji Europejskiej sprawozdanie z wyników monitorowania, o którym mowa w pkt 1;
- 3) prowadzi działania informacyjne dotyczące dobrych praktyk oraz programów edukacyjnych na rzecz poszerzania wiedzy i budowania świadomości z zakresu dostępności cyfrowej;
- 4) prowadzi nadzór w zakresie stosowania przepisów ustawy.

Art. 10.

1. W celu realizacji zadania, o którym mowa w art. 9 pkt 1, minister właściwy do spraw informatyzacji, we współpracy z Naukową i Akademicką Siecią Komputerową – Państwowym Instytutem Badawczym, sporządza listę adresów stron internetowych podmiotów publicznych.

2. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego do dnia 28 lutego każdego roku przekazuje ministrowi właściwemu do spraw informatyzacji listę numerów NIP podmiotów publicznych.
3. Na podstawie informacji zawartych w deklaracjach dostępności minister właściwy do spraw informatyzacji sporządza listę aplikacji mobilnych podmiotów publicznych.
4. Minister właściwy do spraw informatyzacji, publikuje do dnia 30 kwietnia każdego roku, na wskazanej przez niego stronie internetowej listę adresów stron internetowych oraz listę aplikacji mobilnych podmiotów publicznych.
5. Minister właściwy do spraw informatyzacji określi, w drodze rozporządzenia, po wydaniu przez Komisję Europejską regulacji określonej w art. 8 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2102 z dnia 26 października 2016 r. w sprawie dostępności stron internetowych i mobilnych aplikacji organów sektora publicznego, metodykę monitorowania dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych, obejmującą:
 - 1) określenie częstotliwości monitorowania oraz sposób doboru próby stron internetowych i aplikacji mobilnych objętych monitorowaniem,
 - 2) kryteria na podstawie których dokonana zostanie ocena spełnienia bądź niespełnienia wymagań dostępności cyfrowej,
 - 3) sposób określenia poziomów dostępności strony internetowej lub aplikacji mobilnej,
 - 4) sposób przedstawienia rekomendacji poprawy stwierdzonych błędów dostępności cyfrowej

- uwzględniając wymagania określone w załączniku do ustawy oraz wymagania i zalecenia Unii Europejskiej w zakresie dostępności cyfrowej.

6. Minister właściwy do spraw informatyzacji podaje do publicznej wiadomości informacje o wynikach monitorowania dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych.

Art. 11.

1. Minister właściwy do spraw informatyzacji przekazuje Komisji Europejskiej, co trzy lata, sprawozdanie z wyników monitorowania zapewnienia dostępności cyfrowej stron internetowych lub aplikacji mobilnych podmiotów publicznych. Sprawozdanie to minister właściwy do spraw informatyzacji udostępnia również na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej.
2. Sprawozdanie sporządzane jest w sposób dostępny cyfrowo.
3. Sprawozdanie zawiera informacje o:
 - 1) wynikach monitorowania dostępności stron internetowych oraz aplikacji mobilnych podmiotów publicznych;
 - 2) sposobie składania i rozpatrywania żądań o udostępnienie cyfrowe stron internetowych i aplikacji mobilnych lub ich elementów oraz o sposobie składania i rozpatrywania skarg na brak dostępności cyfrowej;
 - 3) szkoleniach i działaniach informacyjnych dotyczących dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych.

Art. 12.

Minister właściwy do spraw informatyzacji prowadzi stronę internetową zawierającą informacje o dostępności cyfrowej, w tym zalecenia dotyczące tworzenia i utrzymywania dostępnych cyfrowo stron internetowych i aplikacji mobilnych wśród podmiotów publicznych.

Art. 13.

1. Każdy, bez wykazania interesu prawnego lub faktycznego, ma prawo poinformować podmiot publiczny o braku dostępności cyfrowej strony internetowej lub aplikacji mobilnej lub ich elementów.
2. W przypadku o którym mowa w ust. 1, każdy ma prawo wystąpić z żądaniem do podmiotu publicznego o zapewnienie dostępności cyfrowej wskazanego elementu strony internetowej lub aplikacji mobilnej, w tym elementów o których mowa w art. 5 ust. 2 oraz elementów niedostępnych cyfrowo na mocy art. 8, lub o jego udostępnienie za pomocą alternatywnych sposobów dostępu, o których mowa w art. 7 ust. 2 i 3.
3. Żądanie, o którym mowa w ust. 2, zawiera:
 - 1) dane kontaktowe osoby zgłaszającej żądanie;
 - 2) wskazanie elementów strony internetowej lub aplikacji mobilnej, które mają być udostępnione cyfrowo;
 - 3) wskazanie sposobu kontaktu z osobą zgłaszającą żądanie;
 - 4) wskazanie alternatywnego sposobu dostępu, jeżeli dotyczy.
4. Zapewnienie dostępności cyfrowej niedostępnego cyfrowo elementu strony internetowej lub aplikacji mobilnej następuje bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie 7 dni od dnia złożenia żądania, z zastrzeżeniem ust. 5.
5. Jeżeli niedostępny cyfrowo element strony internetowej lub aplikacji mobilnej nie może zostać udostępniony cyfrowo w terminie, o którym mowa w ust. 4, podmiot publiczny powiadamia zgłaszającego żądanie o przyczynach opóźnienia oraz o terminie w jakim udostępni wskazany element, jednak nie dłuższym niż 14 dni od dnia zgłoszenia żądania.
6. Podmiot publiczny może odmówić zapewnienia dostępności cyfrowej elementu o którym mowa w ust. 2, jeśli wiązałoby się to ryzykiem naruszenia integralności lub wiarygodności przekazywanych informacji.
7. Jeżeli element nie może być udostępniony zgodnie z żądaniem o którym mowa w ust. 2, podmiot publiczny niezwłocznie powiadamia zgłaszającego żądanie o przyczynach braku możliwości udostępnienia elementu i wskazuje w jakiej innej formie element ten może zostać udostępniony niezwłocznie.
8. W przypadku odmowy zapewnienia dostępności cyfrowej wskazanego elementu zgodnie z ust. 2 lub w przypadku braku zgody zgłaszającego żądanie na udostępnienie elementu zgodnie z ust. 7, wnioskodawca ma prawo do złożenia skargi.
9. Do skarg rozpatrywanych w postępowaniach o spowodowanie dostępności cyfrowej strony internetowej lub aplikacji mobilnej stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego.

Art. 14.

W ramach nadzoru, o którym mowa w art. 9 pkt 4 minister właściwy do spraw informatyzacji:

- 1) składa wystąpienia do podmiotów publicznych w sprawach związanych z dostępnością cyfrową, w tym zapytania o informację o liczbie i sposobie załatwienia skarg złożonych na brak dostępności cyfrowej. Podmiot, do którego zostało skierowane wystąpienie jest obowiązany ustosunkować się do tego wystąpienia pisemnie w terminie 30 dni od daty jego otrzymania;
- 2) nakłada w drodze decyzji administracyjnej kary pieniężne na podmioty publiczne, w sprawach związanych z dostępnością cyfrową.

Art. 15.

1. Podmiot publiczny podlega karze pieniężnej:

- 1) w wysokości do 10 000 zł, jeżeli w sposób nieuzasadniony i uporczywy nie wywiązuje się ze spełniania obowiązku zapewnienia dostępności cyfrowej strony internetowej lub aplikacji mobilnej;
 - 2) w wysokości do 5 000 zł, jeżeli nie publikuje deklaracji dostępności.
2. Uporczywym niewywiązywaniem się ze spełnienia obowiązku zapewnienia dostępności cyfrowej jest stwierdzenie braku poprawy dostępności cyfrowej strony internetowej lub aplikacji mobilnej w 3 kolejnych badaniach realizowanych w drodze monitoringu o którym mowa w art. 9 pkt. 1, oraz stwierdzenie rosnącej ilości skarg składanych do organu.
 3. Kara pieniężna, o której mowa w ust. 1 pkt 2, nakładana jest na podmiot publiczny w przypadku braku publikacji deklaracji dostępności, braku wymaganych dla deklaracji elementów wskazanych w art. 6 ust. 3, lub niespełnienia standardu technicznego, o którym mowa w art. 6 ust. 5, w dwóch kolejnych badaniach realizowanych w drodze monitoringu, o którym mowa w art. 9 pkt 1.

Art. 16.

W sprawach nakładania lub wymierzania administracyjnej kary pieniężnej w jej wykonaniu stosuje się przepisy działu IVa ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

Art. 17.

1. Deklaracja dostępności, o której mowa w art. 6 ust. 1, publikowana jest:
 - 1) dla stron internetowych nieopublikowanych przed dniem 23 września 2018 r. od dnia 23 września 2019 r.;
 - 2) w zakresie stron internetowych opublikowanych przed dniem 23 września 2018 r. od dnia 23 września 2020 r.;
 - 3) dla aplikacji mobilnych od dnia 23 czerwca 2021 r.
2. Podmioty publiczne obowiązane są do przeglądu i aktualizacji deklaracji dostępności do dnia 31 marca każdego roku oraz niezwłocznie w każdym przypadku, gdy strona internetowa lub aplikacja mobilna podlega zmianom mogącym mieć wpływ na jej dostępność cyfrową.
3. Wzór dokumentu elektronicznego, o którym mowa w art. 6 ust. 5, określony zostanie po wydaniu przez Komisję Europejską regulacji określonej w art. 7 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2012 z dnia 26 października 2016 r. w sprawie dostępności stron internetowych i mobilnych aplikacji organów sektora publicznego (Dz. Urz. UE L 327 z 02.12.2016, str. 11), ustanawiającego wzór oświadczenia w sprawie dostępności.

Art. 18.

Minister właściwy do spraw informatyzacji przeprowadza monitorowanie dostępności cyfrowej stron internetowych lub aplikacji mobilnych podmiotów publicznych, o którym mowa w art. 9 pkt 1, od dnia 23 września 2020 r.

Art. 19.

Minister właściwy do spraw informatyzacji, przekazuje Komisji Europejskiej pierwsze sprawozdanie z wyników monitorowania dostępności cyfrowej stron internetowych lub aplikacji mobilnych podmiotów publicznych, o którym mowa w art. 11 ust. 1 do dnia 23 grudnia 2021 r.

Art. 20.

1. Maksymalny limit wydatków z budżetu państwa dla części budżetowej 27 – Informatyzacja wynosi:
 - 1) w 2019 r. – 0,35 mln zł;
 - 2) w 2020 r. – 0,95 mln zł;

- 3) w 2021 r. – 1,10 mln zł;
 - 4) w 2022 r. – 1,10 mln zł;
 - 5) w 2023 r. – 1,10 mln zł;
 - 6) w 2024 r. – 1,10 mln zł;
 - 7) w 2025 r. – 1,10 mln zł;
 - 8) w 2026 r. – 1,10 mln zł;
 - 9) w 2027 r. – 1,10 mln zł;
 - 10) w 2028 r. – 1,10 mln zł.
2. Minister właściwy do spraw informatyzacji monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o których mowa w ust. 1, i dokonuje oceny wykorzystania tego limitu według stanu na koniec każdego kwartału, a w przypadku IV kwartału – według stanu na dzień 20 listopada danego roku.
 3. W przypadku przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków określonego w ust. 1 oraz w przypadku gdy w okresie od początku roku kalendarzowego do dnia ostatniej oceny, o której mowa w ust. 2, część limitu rocznego przypadającego proporcjonalnie na ten okres zostanie przekroczona co najmniej o 10%, stosuje się mechanizm korygujący polegający na zmniejszeniu wydatków budżetu państwa będących skutkiem finansowym niniejszej ustawy.
 4. Organem właściwym do wdrożenia mechanizmu korygującego, o którym mowa w ust. 3, jest minister właściwy do spraw informatyzacji.

Art. 21.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 3, który:

- 1) w zakresie stron internetowych podmiotów publicznych nieopublikowanych przed dniem 23 września 2018 r. – wchodzi w życie z dniem 23 września 2019 r.;
- 2) w zakresie stron internetowych podmiotów publicznych opublikowanych przed dniem 23 września 2018 r. – wchodzi w życie z dniem 23 września 2020 r.;
- 3) w zakresie aplikacji mobilnych podmiotów publicznych – wchodzi w życie z dniem 23 czerwca 2021 r.

Za zgodność pod względem legislacyjnym i prawnym

Sylwester Szczepaniak

Zastępca Dyrektora

Departamentu Prawnego

/podpisano elektronicznie/

Załącznik do ustawy z dnia ...

WYMAGANIA Web Content Accessibility Guidelines (WCAG 2.0) DLA STRON INTERNETOWYCH I APLIKACJI MOBILNYCH W ZAKRESIE DOSTĘPNOŚCI DLA OSÓB NIEPEŁNOSPRAWNYCH

LP	Zasada	Wytyczne	Kryterium sukcesu	Poziom	
1	1 – Postrzegalność	1.1 – Alternatywa w postaci tekstu	1.1.1 - Treść nietekstowa	A	
2		1.2 – Dostępność mediów zmiennych w czasie	1.2.1 - Tylko audio oraz tylko wideo (nagranie)	A	
3			1.2.2 - Napisy rozszerzone (nagranie)	A	
4			1.2.3 - Audiodeskrypcja lub alternatywa dla mediów (nagranie)	A	
			1.2.5 Audiodeskrypcja (nagranie)	AA	
5		1.3 – Możliwość adaptacji - odpowiednia (zrozumiała) prezentacja zawartości	1.3.1 - Informacje i relacje	A	
6			1.3.2 - Zrozumiała kolejność	A	
7			1.3.3 - Właściwości zmysłowe	A	
8		1.4 – Możliwość rozróżnienia - Ułatwienie percepcji treści	1.4.1 - Użycie koloru	A	
9			1.4.2 - Kontrola odtwarzania dźwięku	A	
10			1.4.3 - Kontrast (minimalny)	AA	
11			1.4.4 - Zmiana rozmiaru tekstu	AA	
12	1.4.5 - Tekst w postaci grafiki		AA		
13	2 – Funkcjonalność	2.1 – Dostępność z klawiatury	2.1.1 - Klawiatura	A	
14			2.1.2 - Brak pułapki na klawiaturę	A	
15		2.2 – Wystarczająca ilość czasu	2.2.1 - Możliwość dostosowania czasu	A	
16			2.2.2 - Wstrzymywanie (pauza), zatrzymywanie, ukrywanie	A	
17		2.3 – Ataki padaczki - Migotanie	2.3.1 - Trzy błyski lub wartości poniżej progu	A	
18		2.4 – Możliwość nawigacji	2.4.1 - Możliwość pominięcia bloków	A	
19			2.4.2 - Tytuły stron	A	
20			2.4.3 - Kolejność fokusu	A	
21			2.4.4 - Cel linku (w kontekście)	A	
22			2.4.5 - Wiele sposobów na zlokalizowanie strony	AA	
23			2.4.6 - Nagłówki i etykiety	AA	
24			2.4.7 - Widoczny fokus	AA	
25		3 – Zrozumiałość	3.1 – Możliwość odczytania	3.1.1 - Język strony	A
26				3.1.2 - Język części	AA
27	3.2 – Przewidywalność		3.2.1 - Po oznaczeniu fokusem	A	
28			3.2.2 - Podczas wprowadzania danych	A	

LP	Zasada	Wytyczne	Kryterium sukcesu	Poziom
29			3.2.3 - Konsekwentna nawigacja	AA
30			3.2.4 - Konsekwentna identyfikacja	AA
31		3.3 – Pomoc przy wprowadzaniu informacji	3.3.1 - Identyfikacja błędu	A
32			3.3.2 - Etykiety lub instrukcje	A
33			3.3.3 - Sugestie korekty błędów	AA
34			3.3.4 - Zapobieganie błędom (kontekst prawny, finansowy, związany z podawaniem danych)	AA
35	4 – Solidność	4.1 – Kompatybilność	4.1.1 - Parsowanie	A
36			4.1.2 - Nazwa, rola, wartość	A

UZASADNIENIE

I. Potrzeba i cel regulacji

Celem projektowanej ustawy jest wdrożenie do polskiego porządku prawnego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2102 z dnia 26 października 2016 r. w sprawie dostępności stron internetowych i mobilnych aplikacji organów sektora publicznego, zwanej dalej „dyrektywą 2016/2102”.

Dyrektywa 2016/2102 nakazuje zwiększenie dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych organów sektora publicznego, w oparciu o wspólne wymogi dostępności. Przyjęcie zharmonizowanych wymagań powinno poprawić konkurencyjność podmiotów zajmujących się programowaniem i projektowaniem stron internetowych lub aplikacji mobilnych, a także zmniejszyć koszty ponoszone przez organy sektora publicznego związane z zapewnieniem dostępności cyfrowej stron internetowych lub aplikacji mobilnych. W efekcie, dzięki możliwości zapewnienia pełniejszej i skuteczniejszej dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych, obywatele skorzystają na szerszym dostępie do usługi informacji prezentowanych przez organy sektora publicznego, co z kolei bezpośrednio przyczyni się do łatwiejszego korzystania z przysługujących im praw.

Projekt ustawy wpisuje się także w założenia rządowego programu Dostępność Plus, zwanego dalej „programem”, ustanowionego uchwałą Rady Ministrów w sprawie ustanowienia Rządowego Programu Dostępność Plus, którego głównym celem jest podniesienie jakości i zapewnienie niezależności życia obywateli, którzy ze względu na stan zdrowia, wiek czy niepełnosprawność napotykać na ograniczenia mobilności i percepcji w życiu codziennym. Program ten zapewnia poprawę dostępności przestrzeni publicznej oraz produktów i usług w aspekcie architektonicznym, informacyjnym i komunikacyjnym. Cele szczegółowe programu zostały zdefiniowane wokół trzech filarów dotyczących stworzenia ram prawnych i instytucjonalnych dla wdrażania dostępności, poprawy dostępności fizycznej, cyfrowej i usług oraz wykorzystania dostępności produktów i usług do zwiększania przewag konkurencyjnych polskich przedsiębiorstw, w tym także na rynkach międzynarodowych.

Z uwagi na fakt, iż obecnie informacje przekazywane drogą elektroniczną stanowią istotną część całości przepływu informacji, projekt ustawy stanowić będzie jeden z najistotniejszych filarów wsparcia osób niepełnosprawnych. Zauważyć należy, iż dla coraz większej liczby obywateli informacje przekazywane za pośrednictwem Internetu, również te o charakterze lokalnym, stanowią główne narzędzie umożliwiające kontakt z administracją publiczną, sektorem prywatnym etc.

Projekt ustawy wpisuje się także w realizację postanowień Konwencji ONZ o Prawach Osób Niepełnosprawnych z dnia 13 grudnia 2006 r., ratyfikowaną przez Polskę w dniu 6 września 2012 r. (Dz. U. poz. 1169 oraz z 2018 r. poz. 1217), która zobowiązuje strony do podjęcia odpowiednich środków w celu zapewnienia osobom niepełnosprawnym, na zasadzie równości z innymi osobami, dostępu m.in. do technologii i systemów informacyjno-komunikacyjnych, do opracowywania, ogłaszania i monitorowania oraz wdrażania minimalnych standardów i wytycznych w sprawie dostępności urządzeń i usług powszechnie dostępnych lub powszechnie zapewnianych oraz do popierania dostępu osób niepełnosprawnych do nowych technologii i systemów informacyjno-komunikacyjnych, w tym dostępu do Internetu.

Według wyników Narodowego Spisu Powszechnego Ludności i Mieszkań z 2011 r. liczba osób niepełnosprawnych w Polsce wynosiła pod koniec marca 2011 r. niemal 4,7 mln (dokładnie 4 697,0 tys.). Tym samym liczba osób niepełnosprawnych stanowiła wówczas 12,2% ludności kraju. Liczbę tę

można powiększyć o część osób starszych, które choć nie mają poczucia przynależności do grupy osób niepełnosprawnych i się z tą grupą nie identyfikują, to stawiane są przed tymi samymi wyzwaniami co osoby niepełnosprawne, szczególnie podczas wykonywania czynności związanych z użytkowaniem narządu wzroku czy motoryki. Przyznać trzeba, że choć nie każda niepełnosprawność powoduje powstawanie barier, czy utrudnień w dostępie do informacji i usług prezentowanych drogą elektroniczną to można oszacować, że w Polsce istnieje prawdopodobnie grupa ok 2-3 milionów osób, które mogą mieć trudności, a w niektórych przypadkach znaleźć się w sytuacji całkowitej bezradności, wobec coraz powszechniejszego wymogu wymiany informacji i dostępu do usług drogą elektroniczną.

W związku z faktem, że nie istnieje jednorodna grupa osób niepełnosprawnych mających te same potrzeby i możliwości, trudno jest znaleźć jedno rozwiązanie umożliwiające tym osobom łatwy dostęp do informacji prezentowanych drogą elektroniczną. Zauważyć należy, iż część osób niepełnosprawnych wykorzystuje do tego specjalistyczne narzędzia wspierające np. czytniki ekranu, programy powiększające czy zmieniające kolorystykę ekranu, część osób potrzebuje specjalistycznych urządzeń np. specjalne klawiatury czy myszki uruchamiane ruchem głowy, natomiast część z nich potrzebuje by prezentowane na ekranie komputera czy urządzenia mobilnego informacje były napisane zrozumiałym językiem, albo by w każdej sytuacji miały one odpowiednio dużo czasu na podjęcie działań, bez konieczności wykonania ich w zbyt krótkim czasie.

Głównym celem dyrektywy 2016/2102 jest spowodowanie by państwa członkowskie zapewniły, by strony internetowe i aplikacje mobilne podmiotów publicznych były postrzegalne, funkcjonalne, zrozumiałe i rzetelne. W tym celu dyrektywa 2016/2102 przewiduje konieczność domniemania ich zgodności z wymogami dostępności zawartymi w normie europejskiej EN 301 549 V1.1.2 (pkt 9, 10 i 11).

Na świecie obowiązują obecnie dwa główne zbiory zasad dotyczących dostępności informacji prezentowanych drogą elektroniczną dla osób niepełnosprawnych – obowiązujący w USA zestaw zasad "Section 508" oraz powszechnie stosowany w Europie „Web Content Accessibility Guidelines” (WCAG 2.0)”, zwany dalej „WCAG 2.0”, który zyskał status międzynarodowej normy ISO/IEC 40500:2012.

Unia Europejska w normie EN 301 549 V1.1.2 (2015-04) uwzględniła całość zaleceń WCAG 2.0, co oznacza, że wymagania dostępności cyfrowej zawarte w dyrektywie 2016/2102 w istocie nakazują spełnienie przez strony internetowe lub aplikacje mobilne podmiotów publicznych zaleceń WCAG 2.0.

II. Stan rzeczywisty prawa krajowego w dziedzinie regulacji

Zauważyć należy, iż aktualnie w polskim porządku prawnym wymagania WCAG 2.0 zawarte były w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 12 kwietnia 2012 r. w sprawie Krajowych Ram Interoperacyjności, minimalnych wymagań dla rejestrów publicznych i wymiany informacji w postaci elektronicznej oraz minimalnych wymagań dla systemów teleinformatycznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2274), zwanym dalej „rozporządzeniem KRI”. Jednak zgodnie z § 19 tego rozporządzenia wymagania te odnosiły się do systemu teleinformatycznego służącego do prezentacji zasobów informacji podmiotu realizującego zadania publiczne.

Rozporządzenie KRI nakazywało spełnienie ww. wymagań w terminie 3 lat od jego wejścia w życie, a więc do połowy 2015 r. Oznacza to zatem, iż systemy teleinformatyczne podmiotów realizujących zadania publiczne, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji

działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 570 oraz z 2018 r. poz. 1000) powinny być zgodne z wymaganiami WCAG 2.0.

Praktyka pokazuje jednak, że jedynie ok. 50% stron internetowych podmiotów publicznych spełnia te wymagania.

Drugim aktem prawnym odwołującym się do wymagań WCAG 2.0 jest rozporządzenie Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 26 marca 2014 r. w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących świadczenia udogodnień dla osób niepełnosprawnych przez dostawców publicznie dostępnych usług telefonicznych (Dz. U. poz. 464), zwane dalej „rozporządzeniem MAiC”, zgodnie z którym dostawca publicznie dostępnych usług telefonicznych powinien dostosować swoją stronę internetową i udostępniać za jej pośrednictwem informacje zgodnie z WCAG 2.0. Obowiązek ten wszedł w życie po upływie 24 miesięcy od dnia ogłoszenia rozporządzenia.

Powyższe jednoznacznie wskazuje, iż obowiązek zapewnienia dostępności cyfrowej stron internetowych, zgodnie z zaleceniami WCAG 2.0 nie jest obowiązkiem zupełnie nowym, narzuconym przez dyrektywę 2016/2102 i powinien on już funkcjonować w przestrzeni publicznej, a przynajmniej część stron internetowych podmiotów publicznych objętych zakresem niniejszego projektu ustawy powinna być zgodna z zaleceniami WCAG 2.0.

III. Wyjaśnienie zaleceń WCAG 2.0., w tym opis załącznika do projektu ustawy, zawierającego WCAG 2.0

Struktura zasad WCAG 2.0, które można również określić jako zalecenia dla osób tworzących informacje i usługi prezentowane w Internecie, jest stosunkowo przejrzysta i czytelna. Podstawą jest dążenie do zachowania czterech podstawowych zasad, których spełnienie daje pewność, że osoby o różnych rodzajach niepełnosprawności, korzystające bądź niekorzystające z narzędzi wspierających ułatwiających im dostęp do informacji w postaci elektronicznej, będą mogły dotrzeć do prezentowanych w Internecie informacji i skorzystać z oferowanych usług.

Cztery zasady, o których mowa wyżej to:

- 1) postrzegalność - czyli prezentowanie informacji w sposób umożliwiający ich postrzeganie za pomocą zmysłów. Należy mieć na uwadze, że nie wszyscy użytkownicy stron internetowych posługują się tymi samymi zmysłami, w związku z czym zasada postrzegalności stawia wymagania, by informacja była dostępna za pomocą różnych zmysłów;
- 2) funkcjonalność - czyli wymagania, by prezentowana informacja była w pełni dostępna zarówno za pomocą klasycznych metod, np. wyświetlana na ekranie komputera, ale również odczytywana w całości za pomocą możliwie najszerzej liczby narzędzi wspierających przez czytnik ekranu osoby niewidomej, możliwa do odczytania na tablecie, smartfonie, możliwa do odczytania w programach powiększających dla osób słabowidzących itp.;
- 3) zrozumiałość – czyli zapewnienie by wszelkie prezentowane informacje jak i sposób dotarcia do nich były zrozumiałe dla każdego użytkownika. Użytkownik nie może być zaskakiwany sposobem prezentacji informacji, a w przypadku informacji o szczególnej wadze musi otrzymać wszelkie rady i dodatkowe informacje umożliwiające ewentualne skorzystanie z funkcjonalności związanych z prezentowaną informacją (np. w przypadku formularzy bankowych, formularzy związanych z danymi osobowymi itp.);
- 4) rzetelność – czyli, że sposób prezentowania informacji musi być zaprojektowany i wykonany w sposób umożliwiający współpracę z maksymalnie dużą gamą terminali użytkownika i narzędzi wspierających lub tak by posiadały one odpowiednie alternatywy umożliwiające

taką współpracę. Konieczna jest też dbałość o pełną zgodność ze standardami programistycznymi.

Zasady te znajdują odzwierciedlenie w załączniku do projektu ustawy określającym Wymagania Web Content Accessibility Guidelines (WCAG 2.0) dla stron internetowych i aplikacji mobilnych w zakresie dostępności dla osób niepełnosprawnych, których spełnienie jest niezbędne do wypełnienia obowiązku zapewnienia dostępności cyfrowej stron internetowych lub aplikacji mobilnych podmiotów publicznych, tj. spełnienia obowiązku wynikającego z art. 3 projektu ustawy, a tym samym, co należy raz jeszcze podkreślić spełnienia wymagań określonych w normie europejskiej EN 301 549 V1.1.2 (2015-04).

W praktyce wypełnienie powyższego obowiązku oznacza, iż strona internetowa lub aplikacja mobilna powinna spełniać wszystkie kryteria sukcesu określone w załączniku do projektu ustawy.

Zauważyć należy, iż wymagania określone w załączniku do projektu ustawy odpowiadają dotychczasowym wymaganiom określonym w załączniku nr 4 do rozporządzenia KRI oraz w załączniku nr 6 do rozporządzenia MAiC. Zostały one jednak uzupełnione o dodatkowe wymaganie zawarte w Kryterium Sukcesu 1.2.5. które nie było uwzględnione w rozporządzeniu KRI, ani w rozporządzeniu MAiC. Zalecenia WCAG 2.0 zawarte w załączniku do niniejszego projektu ustawy, a co za tym idzie norma EN 301 549 V1.1.2 (2015-04) obejmuje wymaganie dodania audiodeskrypcji do materiałów multimedialnych, z uwagi na postęp technologiczny, jak i ciągły wzrost liczby osób zajmujących się problematyką dostępności cyfrowej.

IV. Szczegółowy opis proponowanych zmian

W art. 1 określony został zakres regulacji, natomiast w art. 2 zawarty został słowniczek pojęć ustawowych. Jedną z najważniejszych definicji jest definicja aplikacji mobilnej, zgodnie z którą jest to oprogramowanie zaprojektowane do użytku na przenośnych urządzeniach elektronicznych, pozwalających na przetwarzanie, odbieranie oraz wysyłanie danych bez konieczności utrzymywania przewodowego połączenia z siecią Internet, a także definicja strony internetowej, zgodnie z którą jest to zbiór uporządkowanych logicznie, połączonych ze sobą poprzez nawigację oraz odnośniki elementów, prezentowanych za pomocą przeglądarki internetowej pod jednolitym adresem internetowym.

Art. 3 wprowadza cztery zasady - postrzegalność, funkcjonalność, zrozumiałość i rzetelność - które składają się na dostępność cyfrową stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych. W słowniczku pojęć ustawowych wyjaśniono ich znaczenie na gruncie przedmiotowej regulacji. Zrezygnowano jedynie z wyjaśniania pojęcia „zrozumiałość”, gdyż jest ono zgodne z jego powszechnym rozumieniem, tzn. zapewnieniem by tworzony tekst, czy też w tym wypadku element strony internetowej lub aplikacji mobilnej był w pełni czytelny i zrozumiały dla użytkownika. W art. 3 ust. 2 sprecyzowany został obowiązek zapewnienia dostępności cyfrowej stron internetowych lub aplikacji mobilnych podmiotów publicznych polegający na spełnieniu przez nie wymagań Web Content Accessibility Guidelines (WCAG 2.0), z uwzględnieniem poziomu AA, określonych w załączniku do projektu ustawy.

W ust. 3 uregulowana została sytuacja, w której informacje publikowane na stronie internetowej lub w aplikacji mobilnej innej niż strona internetowa lub aplikacja mobilna podmiotu publicznego, powinny również zostać niezwłocznie opublikowane na stronie internetowej lub w aplikacji mobilnej podmiotu publicznego. Celem tej regulacji jest zapewnienie dostępności cyfrowej treści publikowanych przez podmiot publiczny. Nawet jeżeli podmiot publiczny publikuje informacje na innej stronie internetowej lub, co jest teraz szczególnie powszechne, za pośrednictwem swojego

konta na portalu społecznościowym, ta sama informacja, w sposób dostępny cyfrowo powinna również zostać opublikowana na stronie internetowej lub w aplikacji mobilnej podmiotu publicznego, tak aby zapewnić jak najwyższy stopień dostępności cyfrowej informacji publikowanych przez podmiot publiczny.

W art. 4 określony został zakres podmiotowy projektowanej ustawy. Zaproponowany, tak szeroki zakres podmiotowy przedmiotowej regulacji, wynika z konieczności spełnienia przepisów dyrektywy 2016/2102, na gruncie której w zakres używanego pojęcia „organu sektora publicznego” wchodzi także „podmiot prawa publicznego”, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, a który został wdrożony do polskiego porządku prawnego w art. 3 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1579 i 2018). W związku z powyższym, a także biorąc pod uwagę konieczność objęcia przedmiotową regulacją wszystkich „organów sektora publicznego”, zdecydowano się na przedstawioną konstrukcję przepisu zawartego w art. 4, określając zbiór tych podmiotów jako „podmioty publiczne”.

Ponadto ze względu na fakt, iż projekt ustawy reguluje kwestie związane z treściami publikowanymi w Internecie, powinna również istnieć możliwość spowodowania dostępności cyfrowej tych informacji. Zauważyć należy, iż część informacji publikowanych w Internecie przez podmioty publiczne objęte projektem ustawy zamieszczana jest np. na portalach społecznościowych. W takich przypadkach publikujący nie ma wystarczającej kontroli nad formą prezentowania informacji, ani nie może zagwarantować dostępności cyfrowej ich treści. Dlatego też projekt ustawy ogranicza obowiązek dostępności cyfrowej publikowanych informacji jedynie do „środowiska umożliwiającego zapewnienie dostępności cyfrowej treści”.

Art. 5 projektu ustawy zawiera wyłączenia jej stosowania. W ust. 1, zgodnie z dyrektywą 2016/2102, zawarto wyłączenia podmiotowe tj. ustawy nie stosuje się do dostawców usług medialnych, o których mowa w ustawie z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji oraz organizacji pozarządowych, w rozumieniu ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i wolontariacie, chyba że realizują one zadania publiczne wymienione w art. 4 ust. 1 pkt 7 tej ustawy. Natomiast ust. 2 zawiera wyłączenia spod obowiązku zapewnienia dostępności cyfrowej poszczególnych elementów stron internetowych lub aplikacji mobilnych takich jak:

- 1) multimedia nadawane na żywo, w tym multimedia opublikowane przed dniem 23 września 2020 r. - gdyż zapewnienie dostępności cyfrowej wiązałby się ze znaczącymi nakładami technicznymi, organizacyjnymi i finansowymi;
- 2) plików utworzonych w edytorach tekstu, programach przeznaczonych do tworzenia prezentacji lub arkuszach kalkulacyjnych, przed dniem 23 września 2018 r., chyba że ich zawartość jest niezbędna do realizacji bieżących zadań podmiotu publicznego - konieczność tego wyłączenia wynika z dużej liczby takich plików, występujących powszechnie praktycznie na wszystkich stronach internetowych podmiotów publicznych;
- 3) plików utworzonych za pomocą oprogramowania, w którym nie jest możliwe zapewnienie dostępności cyfrowej - szereg programów specjalistycznych (graficznych, technicznych, jak na przykład Quark XPress czy Autocad) nie daje możliwości utworzenia dostępnych cyfrowo treści;
- 4) map internetowych oraz internetowych usług mapowania, z wyjątkiem map internetowych przeznaczonych do zastosowań nawigacyjnych, w których informacje zawierające dane teleadresowe lub położenie geograficzne, powinny zostać udostępnione w sposób dostępny cyfrowo - mapy są elementami wizualnymi bardzo trudnymi do udostępnienia cyfrowo, zwłaszcza mapy interaktywne (takie jak na przykład Google Maps);

- 5) treści, który nie są finansowane, tworzone lub nie znajdują się pod kontrolą podmiotu publicznego – co oznacza to że np. dokumenty przesyłane do publikacji na stronie internetowej lub w aplikacji mobilnej podmiotu publicznego od innego podmiotu, na który nie ma on wpływu (otrzymane materiały nie są finansowane z budżetu podmiotu publicznego, podmiot publiczny nie ma kontroli nad ich treścią i sposobem przygotowania itp.), nie muszą być przez niego publikowane w dostępnej cyfrowo formie. To podmiot, który je wysłał (o ile mieści się w zakresie podmiotowym przedmiotowej regulacji), powinien zadbać o to, by przesłane materiały mogły zostać opublikowane w dostępnej cyfrowo formie;
- 6) dostępnych przez intranety i ekstranety, utworzonych przed dniem 23 września 2019 r. i niepoddawanych od tego czasu przebudowom i zmianom, polegającym w szczególności na zmianie wyglądu lub struktury prezentowanych informacji, albo zmianie sposobu publikowania informacji;
- 7) reprodukcji dzieł sztuki i zabytków w rozumieniu ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2017 r. poz. 2187, 1086, 1595 oraz z 2018 r. poz. 10) oraz materiałów archiwalnych w rozumieniu ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217), których nie można przedstawić w sposób dostępny cyfrowo, gdyż utworzenie dostępnej cyfrowo reprodukcji wiązałoby się z utratą autentyczności powielanego elementu i nie jest możliwe zautomatyzowane wykonanie reprodukcji dostępnej cyfrowo z przyczyn technicznych albo koszty wykonania takiej reprodukcji są zbyt wysokie – wyłączenie to ma to szczególne znaczenie w przypadku stron internetowych lub aplikacji mobilnych, których „cykl życia” się już skończył. Są to na przykład strony, które były tworzone w ramach realizacji konkretnych projektów, które mają datę zakończenia, po której już nie będą aktualizowane. Dzięki temu podmioty publiczne nie będą miały obowiązku zapewnienia dostępności cyfrowej takich stron internetowych lub aplikacji mobilnych. To samo dotyczy reprodukcji dzieł sztuki i zabytków, w przypadku których zapewnienie dostępności cyfrowej nie będzie możliwe z uwagi konieczne do poniesienia nakłady techniczne lub finansowe, lub też po prostu z uwagi na brak możliwości zachowania ich autentyczności i integralności;
- 8) treści, które nie są wykorzystywane do realizacji zadań podmiotu publicznego oraz nie były uaktualniane lub poddawane przebudowom i zmianom, polegającym w szczególności na zmianie wyglądu lub struktury prezentowanych informacji albo na zmianie sposobu publikowania informacji, po dniu 23 września 2019 r. – intencją jest objęcie wymaganiami dostępności jedynie nowych bądź niedawno przebudowywanych stron internetowych.

Art. 6 w ust. 1 i 2 zobowiązuje podmioty publiczne do sporządzania i publikowania na stronie internetowej lub w aplikacji mobilnej, (a w przypadku aplikacji mobilnej także na stronie internetowej podmiotu publicznego), w sposób dostępny cyfrowo, deklaracji dostępności. Jest to dokument, którego publikacja wymaga od podmiotu publicznego sprawdzenia dostępności cyfrowej swojej strony internetowej lub aplikacji mobilnej oraz stałego nadzoru nad tą dostępnością. Deklaracja dostępności stanowi ważne narzędzie informujące osoby niepełnosprawne o tym, czego mogą się spodziewać gdy wchodzą na daną stronę internetową lub korzystając z danej aplikacji mobilnej.

Ust. 3 określa jakie elementy powinna zawierać każda deklaracja dostępności. W ocenie projektodawcy najbardziej istotnymi elementami z perspektywy użytkownika jest wskazanie osoby do kontaktu w sprawach dostępności cyfrowej w podmiocie publicznym, informacja na temat użycia skrótów klawiszowych służących przemieszczaniu się po elementach strony internetowej i uruchamianiu dostępnych na niej funkcji, czy informacja o niespójnościach w sposobie nawigacji po stronie internetowej lub aplikacji mobilnej. Istotnym elementem jest także pouczenie o możliwości złożenia skargi, wraz z obowiązkiem wskazania organu odpowiedzialnego za jej rozpatrzenie. Zgodnie

z założeniami wspomnianego wcześniej programu Dostępność Plus, deklaracja dostępności zawierać będzie także informacje o dostępności architektonicznej budynku będącego siedzibą podmiotu publicznego dla osób niepełnosprawnych.

Zgodnie z ust. 5 minister właściwy do spraw informatyzacji zobowiązany będzie do udostępniania w Biuletynie Informacji Publicznej wymagań organizacyjnych i technicznych dotyczących publikacji deklaracji dostępności, a także wzoru dokumentu elektronicznego służącego publikacji jej treści. Na podstawie opublikowanych deklaracji dostępności minister właściwy do spraw informatyzacji, jako organ monitorujący zapewnienie dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych, będzie mógł zweryfikować wypełnienie obowiązku ich publikacji, jak również uzyskać informacje o istnieniu aplikacji mobilnych zarządzanych przez podmiot publiczny. Zgodnie z przepisami dyrektywy 2016/2102, wzór deklaracji dostępności określony zostanie po wydaniu przez Komisję Europejską aktu wykonawczego ustanawiającego wzór oświadczenia w sprawie dostępności, co powinno nastąpić do dnia 23 grudnia 2018 r.

Art. 7 projektu ustawy w ust. 1 zobowiązuje podmioty publiczne do zastosowania alternatywnych sposobów dostępu do informacji, w każdym przypadku, gdy nie mogą być one dostępne cyfrowo. Jest to poszerzenie wymagań dyrektywy 2016/2102, która wspomina o „wskazaniu dostępnej alternatywy” jedynie „w stosownych przypadkach”. Projekt ustawy nakazuje jednak, w ust. 2, najpierw utworzenie innej, dostępnej cyfrowo wersji niedostępnego cyfrowo elementu, a w przypadku gdy to również nie jest możliwe, wskazania, w ust. 3, innej metody przekazania informacji (np. kontakt telefoniczny, mailowy itp.). Propozycja wynikająca z art. 7 powinna przyczynić się do stopniowej poprawy dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych, a także zapewnić każdemu użytkownikowi dostęp do podstawowych informacji.

Zauważyć także należy, iż „dostępna alternatywa” jest pojęciem przewidzianym w zbiorze zasad WCAG. Zasadniczo odnosi się to najczęściej do innej formy dostępności cyfrowej, jak to ma miejsce na przykład w przypadku alternatywnych opisów zdjęć i innych elementów graficznych. Projekt ustawy kładzie nacisk na to, by podmiot najpierw starał się utworzyć taką dostępną cyfrowo alternatywę, a dopiero w momencie, gdy nie jest to możliwe, zaproponował jej inną formę, którą najczęściej będzie kontakt pisemny czy głosowy.

Pojęcie dostępnej alternatywy będzie miało zastosowanie w momencie, gdy użytkownik strony internetowej lub aplikacji mobilnej natrafi na niedostępne dla niego treści. Bez względu na to, jaka jest przyczyna ich niedostępności (nawet wynikająca z wyłączeń przedmiotowych, o których mowa w art. 5 ust 2) podmiot publiczny będzie zobowiązany do udostępnienia informacji niesionych przez te treści. Chodzi w szczególności o elementy graficzne, takie jak zdjęcia, plakaty, czy skany dokumentów. Istotnym jest podkreślenie, że konieczność przedstawienia dostępnej alternatywy zobowiązuje wszystkie podmioty publiczne podlegające projektowanej ustawie, również te publikujące niedostępne cyfrowo treści, a powołując się na przepisy wynikające z art. 8, do zapewnienia alternatywnych sposobów dostępu do publikowanych informacji. Oznacza to znaczący postęp, gdyż jest to ustawowa gwarancja możliwości pełnego dostępu do informacji publikowanych w Internecie, praktycznie dla wszystkich obywateli bez wyjątku i obejmująca wszystkie treści.

W art. 8 uregulowana została odstępstwo, dzięki któremu podmiot publiczny może odstąpić od obowiązku zapewnienia dostępności cyfrowej stron internetowych lub aplikacji mobilnych, o którym mowa w art. 3, w przypadku gdy zatrudnia średniorocznie nie więcej niż 30 osób na podstawie stosunku pracy lub zapewnienie dostępności cyfrowej strony internetowej lub aplikacji mobilnej wiązałoby się z poniesieniem przez niego nadmiernych kosztów. Zauważyć jednak należy, iż z ww.

odstępstwa mogą skorzystać jedynie podmioty publiczne, których celem statutowym nie jest prowadzenie działalności na rzecz osób niepełnosprawnych.

Konstrukcja powyższego odstępstwa wychodzi naprzeciw przede wszystkim najmniejszym podmiotom publicznym, dla których wprowadzenie na stronach internetowych lub w aplikacjach mobilnych przewidzianych projektowaną ustawą zmian może spowodować powstanie niewspółmiernych kosztów i obciążeń organizacyjnych.

W ust. 3 wymieniono jednak te elementy stron internetowych lub aplikacji mobilnych, które nie mogą podlegać odstępstwu przewidzianemu w ust. 1, co w praktyce oznacza, że powinny być one zawsze dostępne cyfrowo dla użytkownika. Są nimi np. dane teleadresowe podmiotu publicznego, w tym odnośnik do Biuletynu Informacji Publicznej, jak i sam Biuletyn Informacji Publicznej, deklaracja dostępności, nawigacja czy informacje dotyczące sytuacji kryzysowej. W ocenie projektodawcy w ust. 3 określone zostało niezbędne minimum, które podmiot publiczny powinien opublikować w sposób dostępny cyfrowo. Umożliwi to użytkownikowi kontakt z podmiotem publicznym, w celu uzyskania dalszych interesujących go informacji. Zdefiniowanie tego minimum wydaje się także niezbędne w kontekście programu Dostępność Plus, którego jednoznacznie określonym celem jest doprowadzenie do likwidacji wszelkich barier na które mogą natrafiać w życiu codziennym osoby niepełnosprawne.

Jednocześnie, aby móc skorzystać z odstępstwa przewidzianego w ust. 1, konieczne jest przeprowadzenie przez podmiot publiczny oceny zapewnienia dostępności cyfrowej strony internetowej lub aplikacji mobilnej (ust. 4). Ocena ta obejmuje m.in. analizę szacowanych kosztów niezbędnych do zapewnienia dostępności cyfrowej, liczbę użytkowników danej strony internetowej lub aplikacji mobilnej czy też okres aktualności niedostępnej cyfrowo treści. Można założyć, iż w przypadku rzetelnego przeprowadzenia takiej oceny, która zgodnie z ust. 5, będzie dołączona do deklaracji dostępności, część podmiotów publicznych zdecyduje się jednak na poprawienie dostępności cyfrowej swoich stron internetowych lub aplikacji mobilnych.

Zgodnie z art. 9 minister właściwy do spraw informatyzacji monitoruje zapewnienie dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych, sporządza i przekazuje Komisji Europejskiej sprawozdanie z wyników tego monitorowania, prowadzi działania informacyjne dotyczące dobrych praktyk oraz programów edukacyjnych na rzecz poszerzania wiedzy i budowania świadomości z zakresu dostępności cyfrowej, a także prowadzi nadzór w zakresie stosowania przepisów ustawy.

Wspomniany wyżej obowiązek monitorowania dostępności cyfrowej stron internetowych lub aplikacji mobilnych, nałożony treścią dyrektywy 2016/2102 na każde państwo członkowskie, umożliwi porównanie postępów w tworzeniu dostępnej dla wszystkich przestrzeni cyfrowej w poszczególnych państwach UE.

Z kolei prowadzenie szkoleń i akcji informacyjnych z zakresu dostępności cyfrowej pozwoli na upowszechnienie wiedzy w tym zakresie, a także przyczyni się do pełniejszego zrozumienia i ułatwi zastosowanie wymagań WCAG 2.0 na stronach internetowych i w aplikacjach mobilnych podmiotów publicznych.

Art. 10 opisuje monitoring, o którym mowa w art. 9 pkt 1 prowadzony będzie w oparciu o listę adresów stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych, utworzoną przez ministra właściwego do spraw informatyzacji we współpracy z Naukową i Akademicką Siecią Komputerową – Państwowym Instytutem Badawczym, w oparciu o przekazaną przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego listę numerów NIP podmiotów publicznych. Lista ta publikowana będzie przez ministra właściwego do spraw informatyzacji do dnia 30 kwietnia każdego roku, na wybranej przez

nego stronie internetowej. Natomiast metodyka monitorowania, wraz z określeniem cykliczności monitorowania, sposobu doboru próby stron internetowych i aplikacji mobilnych, kryteria na podstawie których zostanie dokonana ocena spełnienia bądź niespełnienia wymagań dostępności cyfrowej, oraz sposób przedstawienia rekomendacji poprawy stwierdzonych błędów dostępności cyfrowej określony zostanie w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw informatyzacji, po wydaniu przez Komisję Europejską metodyki monitorowania zgodności stron internetowych i aplikacji mobilnych z wymogami dostępności, co powinno nastąpić do dnia 23 grudnia 2018 r.

W art. 11 uregulowana została kwestia przekazywania Komisji Europejskiej, przez ministra właściwego do spraw informatyzacji, sprawozdania z wyników monitorowania dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych. Istotnym jest, równoległy do przesłania do Komisji Europejskiej, obowiązek upublicznienia sprawozdania w sposób dostępny cyfrowo w Biuletynie Informacji Publicznej.

Sprawozdanie zawiera informacje o wynikach monitorowania, sposobie składania rozpatrywania żądań o udostępnienie cyfrowe stron internetowych i aplikacji mobilnych lub ich elementów oraz o sposobie składania i rozpatrywania skarg na brak dostępności cyfrowej, a także informacje o szkoleniach i działaniach informacyjnych dotyczących dostępności cyfrowej.

Zgodnie z art. 12 minister właściwy do spraw informatyzacji zobowiązany został do rozpowszechniania wiedzy związanej z tworzeniem i utrzymywaniem dostępnych cyfrowo stron internetowych i aplikacji mobilnych wśród podmiotów publicznych, za pomocą prowadzonej strony internetowej poświęconej dostępności cyfrowej.

Natomiast w art. 13 uregulowana została procedura umożliwiającą każdemu zainteresowanemu użytkownikowi, bez względu na jego interes prawny lub faktyczny, poinformowanie podmiotu publicznego o braku dostępności cyfrowej strony internetowej lub aplikacji mobilnej lub ich elementów. Każdy ma prawo wystąpić z żądaniem do podmiotu publicznego o zapewnienie dostępności cyfrowej wskazanego elementu strony internetowej lub aplikacji mobilnej, w tym elementów, wyłączonych spod stosowania przedmiotowego projektu ustawy, o których mowa w art. 5 ust. 2, a także elementów niedostępnych cyfrowo na mocy skorzystania przez podmiot publiczny z odstępstwa, o którym mowa w art. 8, lub o jego udostępnienie za pomocą alternatywnych sposobów dostępu do informacji, o których mowa w art. 7 ust. 2 i 3. Dzięki powyższemu użytkownicy stron internetowych i aplikacji mobilnych będą mogli sygnalizować podmiotowi publicznemu brak dostępności cyfrowej poszczególnych ich elementów oraz żądać ich udostępnienia.

Powyższe przepisy szczególnie nacisk kładą na to by w pierwszej kolejności podmiot publiczny spowodował dostępność cyfrową niedostępnych treści, a dopiero w drugiej kolejności stosował alternatywne sposoby dostępu do informacji, takie jak kontakt telefoniczny czy za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

Żądanie o udostępnienie powinno zawierać dane kontaktowe osoby zgłaszającej żądanie, wskazanie elementów strony internetowej lub aplikacji mobilnej, które mają być udostępnione cyfrowo, wskazanie sposobu kontaktu, oraz jeżeli dotyczy, także wskazanie alternatywnego sposobu dostępu do informacji. Zapewnienie dostępności cyfrowej wskazanego elementu powinno nastąpić bez zbędnej zwłoki, jednak nie dłużej niż w terminie 7 dni od dnia złożenia żądania. Jeżeli podmiot publiczny nie jest w stanie spowodować dostępności cyfrowej wskazanego element w powyższym terminie powiadamia zgłaszającego żądanie o przyczynach opóźnienia oraz o terminie w jakim udostępni wskazany element, Termin ten nie powinien być jednak dłuższy niż 14 dni od dnia zgłoszenia żądania. Podmiot publiczny może odmówić zapewnienia dostępności cyfrowej wskazanego elementu strony internetowej lub aplikacji mobilnej, jeżeli wiązałoby się to z ryzykiem

naruszenia integralności lub wiarygodności przekazywanych informacji. Jeżeli natomiast dany element nie może zostać udostępniony zgodnie z przekazaniem żądaniem, podmiot publiczny ma obowiązek niezwłocznego powiadomienia zgłaszającego żądanie o przyczynach braku możliwości jego udostępnienia wraz ze wskazaniem w jakiej innej formie element ten może zostać udostępniony niezwłocznie. W przypadku odmowy zapewnienia dostępności cyfrowej wskazanego elementu zgodnie z przesłanym żądaniem, lub też w przypadku braku zgody zgłaszającego żądanie na udostępnienie elementu w innej wskazanej przez podmiot publiczny formie, wnioskodawca ma prawo złożenia skargi. Do skarg rozpatrywanych w postępowaniach o spowodowanie dostępności cyfrowej strony internetowej lub aplikacji mobilnej stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257 oraz z 2018 r. poz. 149 i 650).

Zgodnie z art. 14, w ramach nadzoru nad stosowaniem przepisów ustawy, minister właściwy do spraw informatyzacji ma prawo składać wystąpienia do podmiotów publicznych w sprawach związanych z dostępnością cyfrową, w tym pytania o informację o liczbie i sposobie załatwienia skarg złożonych na brak dostępności cyfrowej oraz w drodze decyzji administracyjnej nakładać kary pieniężne, w sprawach związanych z dostępnością cyfrową.

Zgodnie z projektem ustawy (art. 15) kara pieniężna w wysokości do 10 000 zł, będzie mogła zostać nałożona na podmiot publiczny w przypadku, w którym w sposób nieuzasadniony i uporczywy nie wywiązuje się on ze spełnienia obowiązku zapewnienia dostępności cyfrowej strony internetowej lub aplikacji mobilnej. Za uporczywe niewywiązywanie się z ww. obowiązku uznana zostanie sytuacja, w której podmiot publiczny w 3 kolejnych badaniach realizowanych w drodze monitoringu zapewnienia dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych, strona internetowa lub aplikacja mobilna nadal nie będzie spełniała wymagań dostępności cyfrowej, o której mowa w art. 3 projektu ustawy. Pod uwagę powinna również zostać wzięta liczba i sposób załatwienia skarg na brak dostępności cyfrowej strony internetowej lub aplikacji mobilnej. Natomiast kara pieniężna w wysokości do 5000 zł nałożona zostanie na podmiot, który nie opublikuje deklaracji dostępności, bądź opublikowana deklaracja dostępności nie będzie odpowiadała narzuconym wymogom technicznym, co zostanie stwierdzone w 2 kolejnych badaniach realizowanych w drodze monitoringu zapewnienia dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych. Propozycja nałożenia kar za brak zapewniania dostępności cyfrowej stron internetowych lub aplikacji mobilnych wynika z doczasowej praktyki pokazującej, iż część podmiotów publicznych nie wypełnia istniejącego już obowiązku dostosowania stron internetowych do potrzeb osób niepełnosprawnych, zgodnie z zaleceniami WCAG 2.0, w związku z powyższym projektodawca uznał, iż umożliwienie nałożenia kar pieniężnych na podmioty publiczne doprowadzi poszerzenia liczby dostępnych cyfrowo stron internetowo i aplikacji mobilnych. Warto nadmienić, iż wysokość nałożonej kary za brak spełnienia obowiązku zapewnienia dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnej uzależniona będzie uzależniona będzie od poziomu dostępności cyfrowej strony internetowej lub aplikacji mobilnych oraz w oparciu o informację o liczbie skarg i sposobie ich rozpatrywania. Kary nakładane za brak lub nieprawidłowe opublikowanie deklaracji dostępności są istotne zarówno z punktu widzenia wagi dokumentu jakim jest deklaracja dostępności zarówno dla osób niepełnosprawnych jak i dla możliwości poprawnego prowadzenia monitoringu.

W sprawach nakładania lub wymierzania administracyjnej kary pieniężnej w jej wykonaniu stosuje się przepisy działu IVa ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

Art. 17-19 zawierają przepisy przejściowe odnoszące się do publikowania deklaracji dostępności, terminu monitorowania dostępności cyfrowej stron internetowych lub aplikacji mobilnych

podmiotów publicznych oraz terminu przekazywania Komisji Europejskiej sprawozdania z wyników monitorowania.

W art. 20 projektu ustawy zawarto regułę wydatkową, zgodnie z art. 50 ustawy o finansach publicznych. Wskazane kwoty zostały oparte na zawartych w dołączonej do projektu ocenie skutków regulacji i wskazują one różnice w wydatkach budżetu państwa w stosunku do kwot zaplanowanych w ustawie budżetowej.

Art. 21 projektu ustawy reguluje termin jej wejścia w życie – określony na 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 3, który zgodnie z przepisami dyrektywy 2016/2102, w zakresie stron internetowych podmiotów publicznych nieopublikowanych przed dniem 23 września 2018 r. – wchodzi w życie z dniem 23 września 2019 r., w zakresie stron internetowych podmiotów publicznych opublikowanych przed dniem 23 września 2018 r. – wchodzi w życie z dniem 23 września 2020 r., natomiast w zakresie aplikacji mobilnych podmiotów publicznych – wchodzi w życie z dniem 23 czerwca 2021 r.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projektowana regulacja nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597) i nie podlega notyfikacji Komisji Europejskiej.

Projektowana regulacja nie będzie wymagała notyfikacji Komisji Europejskiej w trybie ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 362).

Projekt nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia. Ogłoszona w Dzienniku Ustaw ustawa zostanie przekazana do Komisji Europejskiej jako krajowy środek wykonawczy.

Projekt ustawy został zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie „Rządowy Proces Legislacyjny” oraz w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Ministra Cyfryzacji.